

Zdenko Ivanušić Quartet - Free fall (Zivaldo, 2009.)

Najprije malo statistike. Album „**Free Fall**“, četvrti je nosač zvuka **Zdenka Ivanušića**, nakon dva albuma izdana s *Donna Lee Saxophone Quartet* („*Four Odd*“ iz 2005. i „*Mellow*“ iz 2008.) i samostalnog pokušaja iz 2007. : „*Lost in HTML*“, sve u izdanju vlastite tvrtke *Zivaldo Records* pokrenute početkom 2005. s namjerom izdavanja originalne glazbe hrvatskih neafirmiranih autora.

Ivanušić nije nepoznato ime na našoj glazbenoj sceni. Školovani glazbenik, kompozitor i aranžer, u posljednjih je dvadesetak godina na njoj prisutan što kroz *Donna Lee Saxophone Quartet*, što kroz vlastite sastave, a često i kao suradnik domaćih i stranih jazz, funk, rock i pop sastava i orkestara.

Ovom prilikom je u studiju u Velikoj Gorici okupio kvartet, u kojem osim njega nastupaju *Elvis Penava* na gitari, *Zvonimir Bučević Buč* na električnom basu i *Borna Šercar* na bubnjevima. Sve redom glazbenici u naponu snage s puno „utakmica u nogama“, ukratko: imena koja bi trebala garantirati ozbiljnu, ali i relaksiranu svirku.

Već u nastupnoj kompoziciji *Some Blue* Ivanušić pokazuje svoje adute: u inače *sanbornovskoj* temi njegov kristalno čist altoistički ton, na tragu više *Marsha* ili *Konitz*a nego samog *Sanborn*a, uz sličan pristup *Penave* daje interesantan kontrapunkt razigranoj ritam sekciji.

Opći je dojam – iako ne znam kojim su redoslijedom stvari snimane u studiju – da se band zagrijava, razgibava i proteže prije pravih napora. Sjajni funky bop *Maestro M* koji slijedi potvrđuje tu pretpostavku. Razigrani Šercar i Bučević su ovdje kao ribe u vodi, a na njihovoj se sinkopiranoj podlozi uključuje gitarist, najprije kao pomalo oklijevajući, a onda hvatajući *drive*, kojem se „u trku“ priključuje vođa sastava.

Ravnoteža se u vrlo dobro napisanoj melodiji *Four to Go* polako seli prema latino prizvucima, gdje *Penava* opet ima dovoljno prostora da pokaže što zna. Iako je njegov jazz background jasan i očituje se kroz čist i dorađen ton i način fraziranja, u solo dionicama se na trenutke više kroz atmosferu nego tehničku izvedbu osjeti i duh *Carl*osa *Santane*.

Marching Roots, u skladu sa svojim imenom počinje kratkim Šercarovim solom koji priprema teren za sax, koji izlaže temu, na koju se nadovezuje *Penava* koji opet „vraća lopticu“ altoistu. Solidna skladba, s interesantnim „lažnim krajem“ u kojoj se ipak ne mogu oteti dojmu da se povremeno uključuje automatski pilot. Tako nešto sigurno ne vrijedi za zahtjevnu *Mellow*, uz već spomenutu *Four to Go* jedinu skladbu koja je već ranije izdana na istoimenom albumu *DLSQ*. U jasnoj, dobroj snimci do izražaja dolaze nijanse glazbenih „boja“ svakog instrumenta, a u leaderovom fraziranju osjete se i više nego natruhe *Coltranea*. Inače, za svakog je saksofonista to vrlo sklizak teren, ali Ivanušić ovdje suvereno iznosi i varira ideju „s glavom i repom“ i pokazuje izvođačku zrelost.

Naslovna skladba pravi je aranžerski i izvođački biser. Temu naznačava unisoni nastup saksofona i basa, koji se opet pojavljuje i na kraju. Između se međutim događa ono pravo. Sax i gitara se odmiču od linearnosti i „zakuhavaju“ na pulsirajućoj vrlo kompaktnoj *bučercerskoj* podlozi. Ton gitare (konačno) postaje „prljaviji“: duh je pušten iz boce. Moj definitivni favorit.

Kao što sam uvodnu skladbu albuma shvatio kao zagrijavanje, tako mi se čini da je *Real Free* replika naslovne skladbe jednostavno uzimanje predaha pred završetak albuma. Respektiram sve free pokušaje domaćih glazbenika koji nisu diletantski, jer svatko je svjestan kako je teško dostići energiju, intenzitet i majstorstvo jednog *Ornette Coleman*a ili *Charles Gaylea*. Ovo je takav pošten pokušaj i ništa drugo nego: kapa dolje za napor i ambiciju.

Nakon predaha *ZIQ* opet gađa „ravno u sridu.“ Prijemčiva tema izložena na beskompromisno funky podlozi, ritmičkoj mješavini *Bo Diddley*a i *New Orleans*a, *Bizznezz* se jednostavno kotrlja u pravom smjeru. Kemija u bandu je očita, ako se ne varam bubnjar nedvojbeno uživa i to se prenosi i na ostale glazbenike. Šlag na torti je fini melodični basistički solo, koji se za razliku od većine solističkih intervencija članova ritam sekcije u jazzu ovdje savršeno uklapa u zvučnu sliku. Još jedan intimni favorit.

Za kraj, najprije jedna lagana i pozračna *Samba FAQ*, čija melodija i ozračje upravo odgovara timbru i *attacku* *Ivanušića* i *Penave*. U najboljoj *getzističkoj* maniri ovaj prvi s lakoćom klizi kroz temu, koja „kao po ulju“ odlazi u fade out, ustupajući mjesto završnoj baladi *Happy Now*, čiji je dugi gitaristički *intro*, pa zatim lirični solo saxa upravo primjeren smirujući završetak albuma.